

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑξωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ὄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαΐου 1904

Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 21

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.
Εἰς τὸν ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΝ

Τὸ ταξίδι ἐξηκολούθησεν ὑπὸ ἄνους ἀρχιτὰ εὐνοικοῦς. Ἡ κατάσταση τοῦ Πάττερσων δὲν ἐχειροτέρευεν, ἐβελτιώθη ἅπ' ἐναντίας. Περιττὸν γὰρ εἶπωμεν ὅτι δὲν εἶχε πλέον τὴν ἰδέαν νὰ κρατῇ λεμόνι διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν ναυσίαν. Αἱ ἐντρίβαι ὅμως μὴ τὸ καλλώδιον, ποῦ τοῦ ἔκαμνεν ὁ Οὐάγγας, κεκατά τὸν ὠρέλῃσαν. Ἡ καρδιά τοῦ Μέντο, ὅς ἐπ' αὐτῇ τὴν χρονομετρικὴν κανονικότητά της, ἐκτυποῦσε ὅπως ἐκτυποῦσε τὸ ὥρολόγι τοῦ ἐπιμελητηρίου τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Κάπου-κάπου ἐπερνοῦσε κανένα μπουρίνι καὶ ἔκαμνεν τὸν «Γοργόν» νὰ χορεύῃ, χωρὶς ὅμως νὰ ὑποφέρει πολὺ. Ἄλλως τε τὸ πλήρωμα τὸν ἐμ' αὐτοῦ βάρ-ζε τόσο καλὰ ὑπὸ τὸς ἐδηγίς τοῦ Χάρρη Μάρκελ, ὥστε οἱ ἐπιβάται ἦσαν κατενθουασμένοι—ἰδίως ὁ Τωνῆς Ρενώ καὶ ὁ Μάγνης Ἀνδερῆ. Ἐβουλόυταν καὶ αὐτοί, εἴτε διὰ νὰ μαῖν' ἀρουν τὰ ὑψηλὰ πανιά, εἴτε διὰ νὰ μ' π' αὐτῶν τὰς κεραίαις, εἴτε διὰ νὰ πιάσουν μοῦδες, — καὶ ἡ τελευταία αὕτη μανούβρα ἦτο ἀρκετὰ εὐκόλος, διότι τὸ πλοῖον εἶχε διπλὰς γάμπεας. Ὁ καὶ Πάττερσων δὲν ἦτο παῶν διὰ νὰ τοὺς συνιστᾷ νὰ προσέχουν. Δὲν εἶχεν ὅμως ἡμμίαν ἀνησυχίαν, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἐπρόσεχεν ἐκείνους τοὺς νεαροὺς θωρακίτας μὲ μ' ἡμμίαν ὅλως πατρικὴν... καὶ εἶχε τὸν λόγον τοῦ διὰ νὰ τοὺς προσέχῃ.

Ὁ ἄνεμος διετηρεῖτο ἀνατολικός, καὶ ὁ «Γοργὸς» ἐδικαίοντο τὸ ὄνομά του. Οἱ ἀριστεῖς, κόντα σὲ ἄλλας διασκεδάσεις τοῦ τα-

ξιδίου, εἶχον καὶ τὸ ψάρευμα. Αἱ συρτὲς ποῦ ἐπετοῦσαν ἀπὸ τὴν πρύμνην, ἐπίασαν στ' ἀγκίστρι ψάρια παντὸς εἶδους. Ἰδίως ὁ ψυχραῖμος Ἀλβέρτος Λούθεν καὶ ὁ ὑπομονητικὸς Οὐμβέρτος Πέρλινς ἐδείκνυναν περισσύτερον ζῆλον εἰς αὐτὴν τὴν ψυχαγωγικὴν ἐνασχόλησιν. Καὶ δὲν ἐλείπαν πλέον ἀπὸ τὸ τραπέζι, οὔτε τῶν ἐπιβιτῶν οὔτε τοῦ πληρώματος, τὰ ψάρια τοῦ πελάγους, γουράρι καὶ χρυσόσπυροι, συναγρίδες καὶ μπικκιλάροι...

Μόνον ὁ καὶ Πάττερσων δὲν διέσκι-

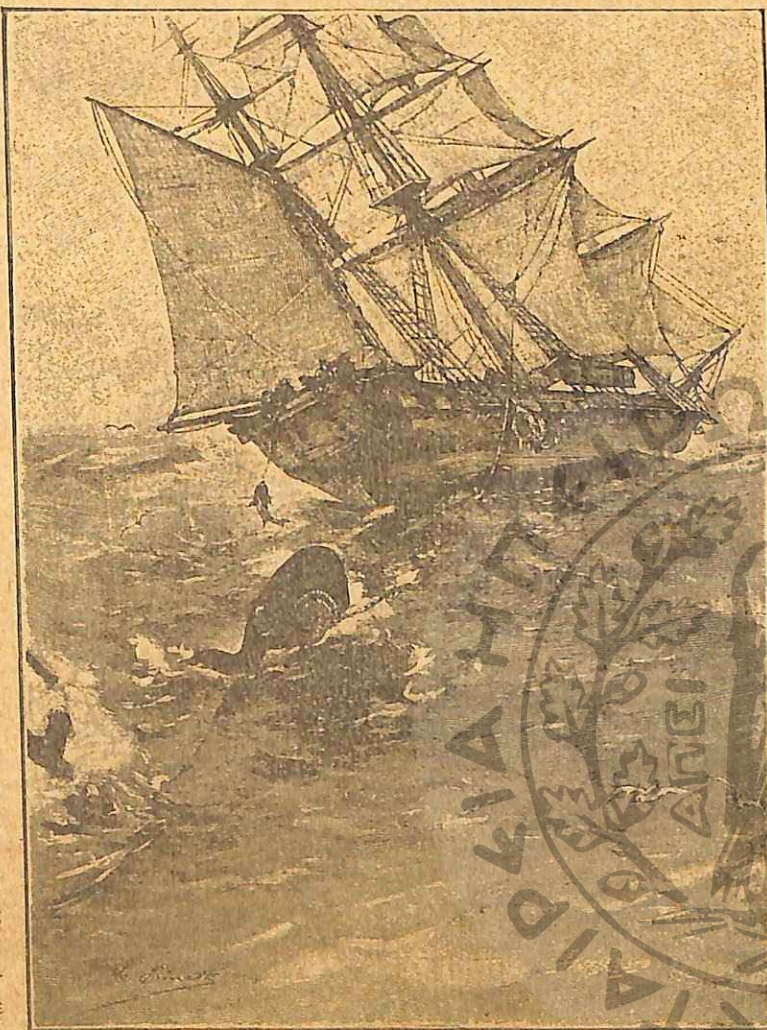
δαζε! Δὲν ἐβγαίνειν ἀπὸ τὴν καμπίνα τοῦ παρὰ μόνον διὰ ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὴν ἀέρα. Καὶ ὅμως ἐλαχταροῦσε νὰ ἰδῇ πῶς ἐπιάοντο ἐκεῖνα τὰ νόστιμα ψάρια, νὰ παρακολουθήσῃ τὰ πικνιδία ποῦ ἔκαμναν τὰ δελφίνια, ποῦ ἐπηδούσαν ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ πάλιν ἐβουτούσαν δίπλα-δίπλα μὲ τὸν «Γοργόν», ὅπως ἐφώναζαν καθ' ἑστιαμὴν οἱ ἐπιβάται.

— Νά! δύο, ποῦ ἂν εἶχα τοῦφεκι θὰ ἐκτυποῦσαν στὰ πεταχτά! ἔλεγεν ἓνας.

— Καὶ αὐτὰ τὰ ἄλλα, ποῦ ὀκρεῖς πῶς ὀκτυτήσουν ἐπάνω στὸ κοράκι τῆς πλώρης! ἐφώναζεν ὁ ἄλλος.

Αὐτὰ τὰ εὐκίνητα καὶ γρήγορα ζῶα τῆς θαλάσσης, ἐπήγαιναν κάποτε δέκα δέκα καὶ περισσύτερα μαζί, ἄλλοτε ἐμπρὶς καὶ ἄλλοτε εἰς τὸν αὐλακὰ τῶν ἰγῶν τοῦ πλοίου. Κ' ἐτρέχαν γρηγορώτερα ἀπὸ αὐτὸ ἐφαίνοντο δεξιά καὶ ἐξέφρα ἐχάνοντο ἢ ἐφαίνοντο ἀριστερά, ἀπὸ ἐπερνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὴν τραπεζὰ ἐπηδούσαν τέσσαρα καὶ πέντε πόδι ὑψηλὰ καὶ ἐπεφταν κάτω περιγράφοντα κυκλικὰς ὀριζοτάτας, καὶ ἦσαν ὁρατὰ εἰς τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ μὲ τὰ διαγῆ καὶ καθαρά υποπράσινα νερά του.

Ἦταν εὐκίνητος ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Κόρτης ἐδικίμασαν, κατὰ παράκλησιν τῶν ἐπιβιτῶν, νὰ συλλάβωσι κανένα δελφίνι, νὰ το κτυπήσωσι μὲ τὰ χαμάκια. Ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσαν· τὸσον

εὐστροφία καὶ εὐκίνητα εἶνε τὰ δεξιότατα.

Ἐπέτυχαν ὅμως μετὰ τὸς καρχαρίας που συγχάζουν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Εἶνε τίσον ἀδελφάροι οἱ καρχαρίαί, ὥστε ὁρμῶν καὶ ἀρπάζουσιν ὅ, τι καὶ ἂν πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, — καυσκέττο, μπουκάλι, ξύλο, σχοινί, στούπι! Ὅλα εἶνε φαγώσιμα διὰ τὰ φοβερά στομάχια των, ὅπου μένει ὅ, τι δὲν χωνευθῇ.

Τὴν 7 Ἰουλίου, συνελήφθη ἕνας καρχαρίας μήκους τοῦλάχιστον δώδεκα ποδῶν. Ὅταν ἐκατάπιε τὸ πσεγάκι, ὅπου εἶχαν κερφάσει τὸ δόλωμα ἕνα κομμάτι παστὸ κρέας, ἔκχευε τόσο κακὸ μέσος στὸ νερό, ὥστε εἶδαν καὶ ἔπαυον οἱ ναῦται νὰ τον ἰσάροουν ἐπ' αὐτὸν κατὰ κράτος. Τοῦ ἐπετέθησαν μετὰ τὸς μπαλτάδες, καὶ ὅταν τοῦ ἤνοιξαν τὴν κοιλίαν, αὐτὸς ἀκόμη ἐπροσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ μετὰ τὸς φοβεροὺς κτύπους του, καὶ ἐπαράδερθεν ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ πλοίου ἕως τὴν ἄλλην.

Ὁ καὶ Ὁράτιος Πάττερσον δὲν ἠδυνήθη νὰ παρυστῇ εἰς ἐκείνην τὴν ἐνδιαφέρουσαν ἄγαν. Τί κρῖμα! ἂν τὴν ἐβλεπε, θὰ τὴν ἀτεμνημόνευεν εἰς τὰς ὁδοπορικὰς του σημειώσεις μετὰ πολλὰ λατινικὰ καὶ ἑλληνικὰ ρητά. . .

Ἐτοὶ ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέραι, χωρὶς νὰ φαίνωνται μονότονοι. Κάθε στιγμὴν, — ἄλλη διασκέδασις αὐτῇ — τὰ θαλάσσια πτηνὰ διεσταύρων τὴν πτήσιν των γύρω εἰς τὰς κεραίαις. Ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ καὶ ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν ἦσαν καλοὶ σκοπευταί, καὶ ἐσκότωναν μερικὰ μετὰ τὰς καραμπίνας τοῦ πλοίου.

Συχνὰ ἐπίσης ἐπερνοῦσαν ἀνοικτὰ διὰ φορὰ ἰστιοφόρα καὶ ἀτμόπλοια, ἀλλὰ πολὺ μακρὰν ὥστε νὰ δυνήθουν ν' ἀνταλλάξουν χαιρετισμοὺς μετὰ αὐτά. Ἀλλὰ ὡς τε — καὶ αὐτὸ δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ το ἀντιληφθῶν οἱ ἐπιβάται, — ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐπροσπαθοῦσε μᾶλλον ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰ ἐμφανιζόμενα σκάφη, ὅταν δὲ κανὲν ἀπὸ αὐτὰ ἐρχόμενον ἀντιθέτως ἐπλησίαζε πολὺ, αὐτὸς ἢ ὁρτσαρίζε ἢ τοῦ ἐδινε ποδοῖς τὰ ἑνα ἢ δύο ἀνεμωρόμβους, διὰ νὰ το ἀποφύγῃ.

Ἐπέρασαν δεκαπέντε ἡμέραι ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀπώλου. Καὶ τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ καὶ ὁ Μάγνος Ἄνδερς ἤρχισαν νὰ προσέχουν διὰ νὰ σημειώσουν εἰς τὸν χάρτην τὴν πρώτην ξηρὰν που θὰ ἐβλεπαν οἱ σκοποὶ τοῦ πλοίου. Αὕτῃ ἡ ξηρὰ ἐμελλε νὰ εἶνε αἱ νῆσοι Βερμουδῶν, αἱ ὅποια κεῖνται ἐπὶ τοῦ 64ου δυτικοῦ μεσημβρινοῦ καὶ τῆς 31ης μείρας βορείου πλάτους, ἀνήκουν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ συμπεσοῦνται εἰς 400 περίπου μίκρας καὶ μεγάλας.

Ὁ «Γοργὸς» ἀπέχεν ἀκόμη ἀπὸ αὐτὰς 60 περίπου μίλια τὴν ἡμέραν τῆς 19 Ἰουλίου, ὅταν τὰ τηλεσκόπια τοῦ

πλοίου ἤρχισαν νὰ κύνουν ἐρευνὰς πρὸς τὰ δυτικὰ τοῦ ὁρίζοντος. Ἐν τούτοις τὰ ἀσυνέθιστα μάτια τῶν μὴ ναυτικῶν ἤδυναντο νὰ συγχύσουν τὰ ὑψηλὰ βουνὰ τῶν νήσων μετὰ τὰ πυκνὰ σύννεφα πῦ ἥσαν ἀπλωμένα εἰς τὴν γραμμὴν ὅπου ὁ οὐρανὸς ἐγγίζει τὴν θάλασσαν.

Καὶ ὅμως αἱ Βερμουδῆδες εἶχαν φανῇ ἀπὸ τὸ πρῶν, — ὡς παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ πρὸς τοὺς θαλασσινοὺς τοῦ μαθητικοῦ ὁμίλου, τὸν Τωνῆν καὶ τὸν Μάγνον.

— Νά! . . . κυττάξετε. . . εἶπε, στὴν πλώρῃ δεξιὰ.

— Διαικρίνετε τὰ βουνά; ἠρώτησεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς.

— Μάλιστα, μικρὲς μου κύριε. . . Αἱ κορυφαί των ξεμυτίζουσιν ἀπὸ τὰ σύννεφα ἐπάνω, καὶ δὲν θ' ἀργήσετε νὰ τὰς δεῖτε.

Πραγματικῶς, πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, ἐφάνησαν τὰ στρογγυλὰ τῶν βουνῶν σχέδια εἰς τὸν ὁρίζοντα, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ «Γοργὸς» ἐπερνοῦσε τὸν Ἀγίον Δαυίδ, τὴν ἀνατολικωτέραν ἐκ τῶν νήσων τοῦ ἀρχιπελάγους.

Τότε ὅμως ἐνέσκηψε σφοδρὰ ἀνεμοταραχὴ καὶ ἠνάγκαζε τὸν «Γοργὸν» νὰ σταθῇ τραβέρο. Ὁλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπομένην νύκτα ἡ θάλασσα ἦτο ἄνω-κάτω. Καὶ μόνον μετὰ τὸς γάμπες τοῦ μουδαρισμένου ἡνυχάσθη τὸ πλοῖον νὰ πλεύσῃ πρὸς διεύθυνσιν ἐναντίαν τῆς πορείας του, διὰ νὰ μὴν το πατήσῃ οὐ τὰ μεγάλα κύματα.

Ἦσως θὰ ἐφέρετο ὡς φρόνιμος καὶ προνοητικὸς ναυτικὸς ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἂν κατέφευγεν εἰς κανένα λιμένα τοῦ ἀρχιπελάγους καὶ εἰδικώτερον εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. Ἀλλὰ ἐπρότιμησεν, ἐννοεῖται, νὰ κινδυνεύσῃ παρὰ νὰ ἀράξῃ εἰς ἀγγλικὴν ἀποικίαν, ὅπου ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ γνωρίζουν τὸν πλοίαρχον Πάξτων. Ἐμμενέ λοιπὸν εἰς τὰ ἀνοικτὰ, κυβερνῶν τὸ σκάφος τοῦ δεξιώτατα. Αἱ ἀδαίριαι του ἤσαν ἐντελὲς ἀσήμενοι, μερικὰ μόνον πανὰ ἐσχίσθησαν, καὶ ὀλίγον ἐλειψεν ἐν κύμα ν' ἀρπάσῃ μίαν βάραν κρεμασμένην εἰς τὰ καπνία.

Ὁ καὶ Πάττερσον ἐπέρασε παρ' ἐλπίδα μετὰ περισσότερην ἀντοχὴν ἐκείνας τὰς ἐξῆτα ὥρας τῆς κακοκαιρίας, ἐπίασεν ὅμως ἀρκετὰ ἡ θάλασσα τρεῖς ἀπὸ τοὺς νεαρὺς συνταξιδιώτας του: τὸν Τζὼν Χόβαρτ, τὸν Νίλς Χάρμπε καὶ τὸν Ἀλβέρτον Λουδβιν. Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν, ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ, ὁ Οὐμπερτος Πέρκινς, ὁ Ἀξελ Βίκμπορν ἀντέσχον καὶ ἠδυνήθησαν νὰ θυμιάσουν μετὰ τὴν τὴν φρικτὴν μεγαλοπρέπειάν του ἐκείνον τὸν ἀγῶνα τῶν λυσσασμένων στοιχείων.

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Τωνῆν Ρενὼ

καὶ τὸν Μάγνον Ἄνδερς, αὐτοὶ ὠρισμένως εἶχαν τὸ σκαρὶ τοῦ θαλασσινοῦ, ἐκείνον τὸν τριπλοῦν χαλκὸν μετὰ τὸν ὅποιον στολίζει τὴν καρδίαν τοῦ ναυτιλλομένου ὁ ποιητὴς Ὁράτιος, καὶ τὸν ὅποιον δὲν εἶχεν ὁ ἡμέτερος καὶ Ὁράτιος Πάττερσον.

Ἡ θύελλα ἐκείνη παρέσυρε τὸν «Γοργὸν» ἐκατὸν περίπου μίλια μακρὰν ἀπὸ τὴν πορείαν του. Νέα λοιπὸν ἀργοπορίαν διὰ τὸν κατάπλου, ἀπὸ μάλιστα ὁ καιρὸς μεταξὺ τῶν νήσων καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἦτο τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὑπερβολικὰ ἐμμετάδελτος: πότε πλήρης νηνεμία, καὶ τότε τὸ πλοῖον δὲν ἔπαιρνε οὔτε ἕνα μίλι τὴν ὥραν, πότε θύελλαι καὶ μπουρίνια, τὰ ὅποια ἠνάγκαζαν τὸ πλοῖον νὰ μαζεύῃ τοὺς πικραφίγκους καὶ νὰ δύνῃ μὲ οὐδὲς εἰς τὰς γάμπας καὶ τὸν τρεῖχον.

Τὴν πρωίαν τῆς 20 Ἰουλίου, ὁ «Γοργὸς» διέβη τὸν Τροπικὸν τοῦ Κορκίνου παρὰ τὸν πορθμὸν τῆς Βαχάμας, διὰ τοῦ ὁποίου, ἐκκινουμένη ἀπὸ τὸν πορθμὸν τῆς Φλωρίδας, ἐκκινουμένη εἰς τὸν Ὠκεανὸν τὰ ὕδατα τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου. Εἰσῆρχοντο πλέον εἰς τὴν Διεκταμένην Ζώνην, καὶ κατ' ἀπαίτησιν τῶν ἐπιβατῶν, ὁ Χάρρης Μάρκελ διέταξε νὰ δεθῇ τὴν ἡμέραν ἐκείνην διπλῇ μερίδι τροφῆς εἰς τὸ πλοῖον.

Καὶ ἤδη, ὅσον ἐπλησίαζαν εἰς τὸς Ἀντίλλας, ὅσον ἐσυλλογίζοντο ὅτι ἐπὶ ὁλοκληρῶς ἐβδόμηδαις ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ πλεύουν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ἀρχιπελάγους καὶ νὰ προσορμίζωνται εἰς τοὺς λιμένας, οἱ ναῦται τοῦ πληρώματος ἤρχισαν πάλιν νὰ ἔχουν σοβαρὰς ἀνησυχίας.

Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Κόρτης συγνὰ ἐκουβεντίαζαν διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἐπαίξαν ἀληθινὰ τὴν ζωὴν των εἰς εἰσπράξουν ἐπὶ χιλιάδας λίρας, καὶ διὰ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἤξιζε νὰ κινδυνεύσουν λιγάκι. . . Ἀλλ' ἐπὶ τελος, ἂν, διὰ νὰ κερδίσουν καὶ αὐτὰ, ἐκινδύνευαν νὰ χάσουν ὅλα, καὶ νὰ χαθῶν καὶ αὐτοί; Ἄν οἱ πειραταὶ τοῦ «Χάλιφαξ», οἱ δραπέται τῆς Κουϊνστάουν, ἀνεγνωρίζοντο, ἂν ἐπιπῃν πάλιν εἰς τὸς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης; . . . Ἐλεγον λοιπὸν ὅτι εἶχαν ἀκόμη καιρὸν ν' ἀποφύγουν κάθε κίνδυνον. . . Ἐφθινε μόνον τὴν ἐρχομένην νύκτα, νὰ πιάσουν τοὺς ἀνιπότεους καὶ ἀόπλους ἐπιβάτας, καὶ νὰ τοὺς πετάξουν εἰς τὴν θάλασσαν. . . Ἐπειτα ὁ «Γοργὸς» θὰ ἐπὶ δόξῃ, καὶ δρόμῳ!

Ἦναι ἀλήθεια ὅτι, εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἀνησυχίας, εἰς ὅλους τοὺς φόβους τῶν συντρέφων του, ὁ Χάρρης Μάρκελ περιωρίζετο στερεοτύπως ν' ἀπαντᾷ:

— Ἐννοῖς σὰς! καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ!

(Ἐπεται συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἐλθόντες εἰς τὸ Στάδιον, — μὲ μάρκον ὁλόκληρον, ὅπως τὸ περιγράφει τὴν ἄλλην φορὰν, — οἱ Πανελλήνιοι καὶ οἱ Σχολικαὶ Ἀγῶνες. ἤρχισαν τὴν Πέμπτην καὶ θ' τελειώσαν τὴν Κυριακὴν. Ὅταν ὁ ἀναγινώσκων σκετὴ τὴν παροῦσάν μου, θ' ἔχουν ἤδη τελειώσῃ πρὸς ἡμέρας. Καὶ θ' γνωρίζουν ὅλας τὰς λεπτομερείας ὅχι μόνον οἱ Ἀθηναῖται αὐτοῦτοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἔξω καὶ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ζῶντες, ἀπὸ τὰς περιγραφὰς τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων. Ἀλλ' ἡ «Διαπλάσις» δὲν εἶνε ἐφημερίς. Συντάσσεται καὶ τυπνεται μίαν ἐβδομάδα καὶ πλέον πρὸς τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεώς της, καὶ ἐτομένως τῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ διδῇ ἐγκρίτως εἰδήσεις χρονολογικὰς. Ἀλλὰς τε δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ σκοπὸς της. «Τί γίνεται εἰς τὰς Ἀθῆνας» κανεὶς δὲν πρὸς μένιν βέβαια νὰ το μάθῃ ἀπὸ τὸ περιοδικόν μας. Ἀλλὰ πράγματα περιμένει ἀπὸ αὐτοῦ. πολὺ ἀνώτερον, ὑψηλότερον καὶ ὠρελμώτερον τῆς ἀπλῆς χρονολογίας. . . Ὅπως δὴ ποτε, ἂν ἐγὼ σήμερον ἤθελα νὰ σας περιγράψω λεπτομερῶς τοὺς Ἀγῶνας, δὲν θ' ἔχουν εἰς θέσιν νὰ τὰ κάμω, διότι ἔως αὐτὴν τὴν στιγμὴν ποῦ γράφω αἱ Ἀγῶνες δὲν ἐτελείωνται. Σὺς πρὸς πέμπω λοιπὸν εἰς τὸς ἐφημερίδας, διὰ τὰς λεπτομερείας αἱ ὅποιαι σὰς ἐνδιαιερίουν, καὶ ἐρχομαι νὰ σας ἀνακοινώσω μερικὰς μου σκέψεις, πολὺ γενικὰς οἱ ὅποια δὲν ἔχουν σχέσιν οὔτε μετὰ τὸς ἡμέρας τῶν Ἀγῶνων, οὔτε μετὰ τὰ δυνάμει καὶ μετὰ τὰς ἐκδοὺς τῶν νικητῶν.

Βλέπω ὅτι πολλοί, πλεῖστοι ἀπὸ τοὺς ἀγωνιστὰς τῶν Πανελληνίων, εἶνε παιδιὰ διαικιστῶν, δεκαετῶν καὶ δεκαεξετῶν. Ἐχουν δηλαδὴ τὴν ἡλικίαν τῶν περισσότερῶν φίλων τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε ἐφηβίαι, ὁμηλικαὶ μετὰ τὴν πλειονότητα τῶν ἀναγινωσκόντων τὴν παροῦσάν μου! Καὶ ὅμως, μόνοι δύο ἢ τρεῖς ἐξ αὐτῶν εἶνε συνδρομηταί. Δὲν θέλω νὰ εἰπω μετὰ τούτο, ὅτι θ' εἶχα τὴν ἡλικίαν νὰ εἶνε οἱ περισσότεροι. Εἰς ἑξῆς καὶ ἐπιπλέον κοινωνικὰ τάξεις, οἱ ὅποια δὲν γνωρίζουν, δὲν εὐκαιοῦν ἢ δὲν εὐποροῦν νὰ ἀναγινώσκουν περιοδικὰ, καὶ οἱ πολλοὶ ἀγωνισταὶ ἀνήκουν εἰς τὰς τάξεις αὐτάς. Δὲν θέλω ὅμως καὶ νὰ κρύψω, ὅτι θ' ἔχουν πολὺ, πολὺ περισσότερον εὐχρηστικὸν ἀπὸ τοὺς Ἀγῶνας, ἂν μεταξὺ τῶν νεαρῶν ἀθλητῶν, ἐβλεπτο

ρισσότερους ἐκ τῶν ἐφήβων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀναγινώσκουν τὴν παροῦσάν μου. Δύο ἢ τρεῖς ποῦ εἶνε σήμερον, δὲν ἀρκεῖ ἡ γυμναστικὴ τοῦ Σχολείου, — εἴμπορεῖ ἐπειτα νὰ ἐπιδοθῇ ἰδιαίτερος εἰς τὸ γυμναστικὴν τῆς ἀρεσκείας του, εἰς τὴν δισκολοσίαν ἢ εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν ἀναρρίχτησιν ἢ εἰς τὸ ἄλμα, καὶ νὰ κάμῃ θύμματα. Ἡ γυμναστικὴ τοῦ Σχολείου ὁμοιάζει μετὰ τὴν ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν. Καὶ ὅπως ὁ ἐγκυκλοπαιδικὸς μορφωμένος, ὁ ἀπόφοιτος τοῦ γυμνασίου, εἴμπορεῖ ἐπειτα νὰ καταγίνῃ μόνος του εἰς ἕνα εἰδικὸν κλάδον τῆς ἀρεσκείας του καὶ νὰ διατρέψῃ, οὕτω καὶ ὁ γυμνασιεὺς εἰς τὸ σχολικὸν γυμναστήριον, εἴμπορεῖ νὰ ἐξασκούμεν ὅλην μὲν τὴν καὶ νὰ εἰδικεύσῃ τὴν γυμναστικὴν, διὰ νὰ ἀνταρτίσῃ ἑξοχὸς εἰς ἕνα τῶν κλάδων, ὅπου κλίνει περισσότερον.

Αὐτὰς τὰς ὀλίγας σκέψεις ἠθέλησα ἀνακοινῶσαι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν Πανελληνίων Ἀγῶνων. Ἀς ἐλπίσω ὅτι δὲν το ἔλαμν εἰς μάτην ἂς ἐλπίσω ὅτι θ' ἐμπνεύσουν τὴν καλὴν θέλησιν που ἔλεγχ, εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ ἄλλα προσόντα διὰ νὰ ἀναδειχθῶν καὶ ἀθληταί. Ὡ, καὶ! αὕτῃ τὴν στιγμὴν βλέπω διὰ τῆς φαντασίας πληθὺς στεφανίων κοτιῶν τοὺς ὁποίους χεῖρες ἀόρατοι κρατοῦν ἀνωθεν ὠρεῖον ἐφηβικῶν κεφαλῶν. Αἱ κεφαλὰὶ εἶνε σκυμμέναι καὶ δὲν διακρίνω τὰ πρόσωπα. Ἀλλὰ καὶ μου λέγει, ὅτι ἄμα ἐπιτεθοῦν οἱ στέφανοι καὶ σηκωθῶν αἱ κεφαλὰὶ μετὰ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ θριάμβου, — μετὰ τὴν τὴν τὴν χαρὰν καὶ ἄλλην τὴν τὴν ὑπερηφάνειαν, θάναγνωρίσω τὰς πηχτὰς πρώτων φίλων τῆς «Διαπλάσεως».

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΕΤΤΙΣ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΞ

Βλέπει σὲ θάμνο θαλερὸν
Ἐνα μυρμηκὶ μίαν ἡμέραν
Τὸν ζιζήκα, πάντα φαίδρο,
Ἡχοῦς νὰ χύνη στὸν ἄερα.

Ν' ἀνοίγῃ διάφανα φερά
Στοῦ ἡλίου τὴν ζεστὴν ἀκτίνα,
Γιὰ μίαν στιγμὴν μόνον χαρὰ
Νὰ ληρομένη διὰ καὶ πέτρα.

Κι' αὐτὸ, μετὰ κόπον τοῦ ζητεῖ
Μία φυτοφθώρα νὰ τραβήξῃ,
Γυρίζει τὸν τραγουδιστὴν
Πικρὰ-πικρὰ νὰ ἐπιπλήξῃ:

«Πάντα θὰ ζῆς μετὰ τὸ παρὸν
Χωρὶς νὰ σκεπτεσθῇ ποτὲ σοῦ;
Ὀλίγον πλέον σοβαρὸν
Δὲν σ' ἔκαμαν αἱ συμφοραὶ σου;

Κι' ἐκεῖνος: «Ἀδικοῦ καιρὸ
Χάνεις μ' αὐτὰ που θὰ μιλήτῃς
Ἐγὼ ν' ἀλλάξω δὲν μπορῶ.
Ἐτοί μετὰ τὴν φύσιν.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΟΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

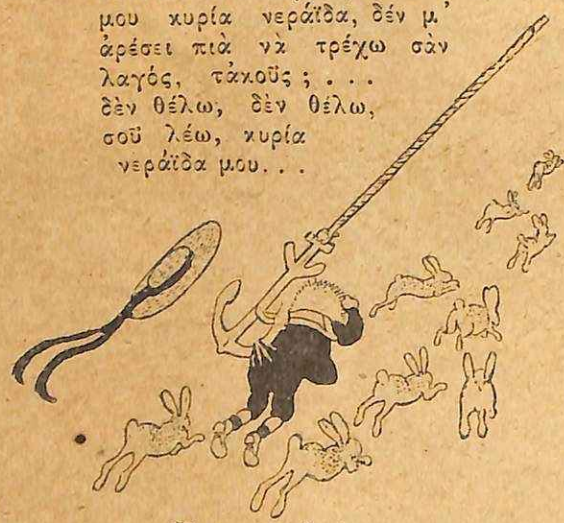
Γ.

Καὶ δὲν ἐπηδεῦσε μονάχα ὁ Πίπης. Μερικὲς φορὲς ἐθαρροῦσε πῶς ἔτρεχε μὲ τὰ τέσσερα, ὅπως τὰ ἀλογόκια. Δὲν εἰξεύρω, παιδάκια μου, ἂν ἔτρεχετε καὶ σεῖς καμμιά φορὰ μὲ τὰ τέσσερα, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αὐτοῦ τοῦ εἵδους τὸ τρέξιμο εἶνε πολὺ ἐνοχλητικὸ καὶ γιὰ τὰ χέρια, καὶ γιὰ τὰ πόδια, καὶ γιὰ τὴν κοιλία ἀκόμα!

— Μπάρ! μιὰ πέτρα!
— Πίφ! ἓνα ἀγκάθι!
— Πούμ! ἓνα κουνελάκι!

“Ὅλο καὶ ἐσκουνοφυλοῦσε ὁ Πίπης εἰς διάφορα πράγματα, χωρὶς ὅμως νὰ σταματήσει. Ἀρχισε ἐπὶ τέλους νὰ συλλογίζεται ὅτι πολὺ καλὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ ἦτον ἡ νεράιδα, ἀλλὰ το εἶχε παρακάμει! Ὁ ἀέρας ἐφυσούσε πολὺ δυνατὰ, καὶ ἐκείνη ἡ τρεχάλα ἦτο παραπολὺ κουραστικὴ.

— “Ε! ἔ! . . . μά, φτάνει πιά! τὰ πιπουτσάκια μου ἐγίναν κουρέλι, πονοῦνε τὰ ποδάκια μου. Φτάνει, καλὴ μου κυρία νεράιδα, δὲν μ’ ἀρέσει πιά νὰ τρέχω σὰν λαγός, τὰκούς; . . . δὲν θέλω, δὲν θέλω, σοῦ λέω, κυρία νεράιδα μου. . .

“Ἐτρεχε μὲ τὰ τέσσερα.”

Καλλίτερα εἶνε νὰ πετῶ σὰν που. . . Θαῦμα! Δὲν ἐπρόφρασε λὶ νὰ εἴπῃ, καὶ νὰ σοῦ! ὁ κ. Πίπης Μουρμούρας βλέπει ὅτι δὲν πατᾷ πιά στὴ γῆ. Σηκώνεται σιγά-σιγά στὸν ἀέρα! Τί καλὰ, καὶ τί χαρά! Ὁ δροσιερὸς ἀέρας τὸν φουσᾷ, καὶ τὸν χαϊδεύει τόσο ἀπαλὰ καὶ εὐμορᾷ! Δὲν του πονοῦν πιά τὰ πόδια του. Ἐλαφρὸς-ἐλαφρὸς σὰν τὸ πύ-πουλο πετᾷ καὶ σηκώνεται ὑψηλὰ ἕως τὴν κορυφὴ μιᾶς μεγάλης λευκᾶς, ὑστερὰ ὑψηλότερῃ, καὶ ἀκόμα παρκαπάνω. Καλὲ εἶνε μεσοοὐράνα!

— Τί καλὸ τυχο παιδί αὐτὸς ὁ Πίπης! Ὁλὲς τὴν ὥρην. Ποιὸς ἄλλος ἔχει τέτοια τύχη. Εὐρῆκε μὴ καλὴ νεράιδα, που ὅ,τι κι’ ἂν τῆς ζητήσῃ, ἀμέσως

τοῦ το κάμνει! Νὰ τὸς τῶρα, πετᾷ σὰν πουλί, ψηλὰ στὸν ἀέρα, κοντὰ-κοντὰ στὰ σύννεφα! Οὔτε πέτρες νὰ του ματώνουν τὰ πόδια, οὔτε ἀγκάθια νὰ του τσαγγρουνίζουν τὴ μύτη καὶ τὰ χέρια. “Αἱ! καὶ νὰ εἶχαμε τὴ χάρι σου, Πίπης!

Καὶ ὅμως κάμνετε λάθος. Πάλιν ὁ Πίπης δὲν εἶνε εὐχарιστημένος. Δὲν εἶνε μάλιστα καθόλου εὐχарιστημένος, διότι

“Μπάρ! μιὰ πέτρα!”

τὸν ἐπίασε φοβερὴ ζάλη ἐκεῖ ἐπάνω, — μὰ παραπολὺ φοβερὴ ζάλη.

(Ἐπεται συνέχεια).

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΗ ΚΑΙ Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Στὴν κλειστὴν καμροῦλα, ὅπου τὸ κανδηλάκι φέγγει σὰν ἄστρο μακρινό, ἡ Φανὴ κοιμάται στὸ κρεβάτάκι τῆς. Βλέπει, φαίνεται, ὠραῖα ὄνειρα, διότι τὸ προσωπάκι τῆς, τὸ μισοσκεπασμένο μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιάκι τῆς, εἶνε τόσο γελαστό, καὶ ἡ ἀναπνοὴ τῆς τόσο ἡσυχὴ καὶ κανονικὴ!

Εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, εἰς ὅλο μάλιστα τὸ σπίτι, δὲν εἶνε κανεὶς ἄλλος, παρὰ μόνον ἡ Φανὴ. Καὶ ὅμως τὸ κορίτσι ἐκεῖνο εἶνε μόλις δέκα ἐτῶν. Πῶς το ἀφίνουν ὁλομόναχο;

Ἀλλοίμονον! ἡ Φανὴ δὲν ἔχει κανένα διὰ νὰ τὴν προσέχῃ, ὅταν κοιμάται. Εἶνε πολλὸς καιρὸς που ἀπέθανεν ἡ καίμενη ἡ μητέρα τῆς. Ὁ πατέρας ἔμεινε μόνος διὰ ν’ ἀναθρέψῃ τὴν κόρη τῆς, ἀλλὰ, ὅπως λέγουν, ἡ δυστυχία δὲν ἔρχεται ποτὲ μόνη τῆς διότι ἔξωφρα ἐχρεωκόπησεν ὁ τραπεζίτης τῶν.

Ἦνυόησε τότε ἡ Φανὴ ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνωνται εὐκολὰ ὅλα τῆς αἱ περιθυμίες, ὅτι δὲν ὤψαν χρήματα διὰ περὶ τὰ ἔξοδα. Ἐμάζεψε ὅλα τῆς τὰ ὠραῖα παιγνιδάκια καὶ τὰς ὠραῖας τῆς κοῦκλες μὲ τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰς ταυτελλὰς εἰς μίαν μεγάλην ντουλάπαν, ὅπου τὰς ἔβαλε μὲ πολλὴν τάξιν. Ἐπὶ γαίανε τακτικὰ καὶ τὰς ἐλύττωζε, διώροντες τὰ ρούχα τῶν, ἀλλὰ τὰς ἐπίανε πάντοτε μὲ προσοχὴν, καὶ δὲν τὰς ἐκατέβαζε ποτὲ εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ μὴ λερωθοῦν μὲ τὰ χώματα.

Ἐγνώριζε ὅτι, ἂν ἐχαλοῦσαν, δὲν ἦτον ἐλπίς νὰ τῆς ἀγοράσουν ἄλλες, τόσο εὐμορφες. Ἡ Φανὴ ἐκτὸς τούτου ἀγαπᾷ τὸν πατέρα τῆς, καὶ γνωρίζει ὅτι ὁ πατέρας τῆς ἐργάζεται καὶ κοπιάζει πολὺ διὰ νὰ μὴ στερηθῇ τίποτε ἡ κόρη τῆς. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν θέλει νὰ τὸν ἐπιβαρύνῃ μὲ ἀνωφελεῖ ἔξοδα. . .

Ὁ πατέρας τῆς εἶνε λαμπρὸς μουσικὸς καὶ εἰς τὴν βιολοντσέλλο ἐξήτησε λαοὶν καὶ ἡρῶς ἀρκετοὺς μαθητάς, καὶ συχνὰ ἀργεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ βράδυ ἀπὸ τὰς παραδόσεις του.

Δι’ αὐτὸ ἡ Φανὴ εἶνε μόνη στὸ μεγάλο σπίτι τῶν. Ἡ γυναίκα πού τὸς ὑπηρετεῖ μὲ τὴν ἡμέραν ἔχει φύγῃ, νὰ πᾶν στὸ σπίτι τῆς, καὶ δὲν ἀκούεται πνεὴ στὴν καμροῦλα, ὅπου τὸ κανδηλάκι φέγγει σὰν ἄστρο μακρινό.

Ἐξῆφρα ἀκούεται ἓνας κρότος, σὰν νὰ ἔκλεισε καμμιά πόρτα ἀνοιχτή. Ὁ κρότος αὐτὸς ἔκλεισε τὰ τζάμια ν’ ἀνηχῶσιν, καὶ σιγὰ σιγὰ σβύνει σὰν ἀνισιναγμὸς ἀνθρώπου.

Ἐξυπνὰ τρομαχμένη ἡ Φανὴ, ἀνσηκώνεται στὸ κρεβάτάκι τῆς καὶ κυττάζει μὲ φόβον ὁλόγυρα:

— Τί εἶνε αὐτό; Ἐσύ'σαι, πατέρα; Καμμιά ἀπάντησις! Ὅταν ὁ πατέρας τῆς γυρίζει τὸ βράδυ, περιπατεῖ πολὺ σιγὰ καὶ ἀνοίγει προσηκτικὰ τὰς πόρτας διὰ νὰ μὴν ταραξῇ τὸν ὕπνο τοῦ παιδιοῦ του.

Τρέμει ἡ Φανὴ. Ὁ κρότος δὲν ἀκούεται πλέον, ἀλλὰ κάποιος βέβαιον ἐμπήκει στὸ σπίτι καὶ εἶνε κρυμμένος. Κανένας λωποδύτης, ἴσως. . .

— Πανυχία μου, λέγει ἡ Φανὴ, θὰ κλέψῃ τὰ χρήματά που κερδίζει ὁ μπαμπᾶς μὲ τόσο κόπο!

Καὶ παίρνει θάρρος, καὶ πηδᾷ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς. Εἶνε μιὰ σταλίτσα μικροῦλα μὲ τὴν νυκτικιά τῆς οὔτε αὐτὴ δὲν ξέρει τί πρέπει καὶ τί ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ, ἀλλὰ προχωρεῖ ἀποφασιστικώτατα καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα που χωρίζει τὸ δωμάτιόν τῆς ἀπὸ τὸ σαλόνι.

— Ἀπὸ ἐκεῖ, λέγει, ἀκούσθηκε ὁ κτύπος.

Ἀνοίγει τὴν πύρρα. Τὸ σαλόνι εἶνε πῖσσο-σκοτεινόν, καὶ ἡ Φανὴ συλλογίζεται πῶς, ἂν τὴν πιάσῃ ὁ λωποδύτης, θὰ τὴν κάμῃ μὴ χαψιὰ μονάχα.

Ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ ἀρχίζει νὰ φωτίζεται καὶ τὸ σαλόνι. Τὸ κανδηλάκι ἀπὸ τὸ δωμάτιόν τῆς ρίχνει τὸ φῶς του καὶ φέγγει ὀλίγον ἕως ἐκεῖ, καὶ τὰ μάτια τῆς Φανῆς ἀρχίζουν νὰ συνειθίζου εἰς τὴν σιάν.

Νὰ τὸ συρτάρι, ὅπου ὁ πατέρας κλείδωνε τὰ χρήματά του καὶ τὰ δικαντικὰ, τὰ ἐνόμια τῆς μητέρας τῆς νὰ τὸ μεγάλο κἀδρὸ τῆς μητέρας στὸν τοῖχο, νὰ ἡ ἐταξέρα μὲ τὰ τετράδια τῆς μουσικῆς, νὰ καὶ τὸ βιολοντσέλλο τοῦ μπαμπᾶ;

Καὶ ὁ λωποδύτης;

Ὁ λωποδύτης ἐτρέμαζε φαίνεται, ἀμα εἶδε τὴν γενναίαν Φανὴν, διότι αὐτὴ δὲν τὸν βλέπει ποὺ νά.

“Α! εἶνε κρυμμένος λαοὶν ὁ λωποδύτης; Ἡ Φανὴ δὲν ὀλ πᾶν βεβαίον νὰ φάξῃ νὰ τὸν εὕρῃ, διότι . . . τί νὰ πῇ καὶ τί νὰ τῆς ἀπαντήσῃ αὐτὸς; Ὁλ φυλὴ ὅμως ἐκεῖ, ὡς που νᾶρθῃ ὁ πατέρας τῆς, καὶ τότε! . . . λογαριάζομαστε!

Περνᾷ ὅμως ἡ ὥρα, καὶ τὰ ποδοχάρια τῆς Φανῆς ἀρχίζουν νὰ κδωνται ἀπὸ τὴν κούρασι, καὶ ἡ Φανὴ κάθεται ἐπάνω στὸ χαλί, καὶ φυλάει τὸν κλέφτη *

Ἄλλος κρότος ἀκούεται. Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Φανὴ ἐγνώρισε τὸ βήμα τοῦ πατέρα τῆς στὸ δρομάκι τοῦ κήπου. Καὶ βάζει τὰς φωνὲς ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς:

— Μπαμπᾶ μου! μπαμπᾶ μου!

Ὁ μπαμπᾶς ἀπορεῖ που βλέπει τέτοια ὄρα, μεσάνυχτα, τὸ κοριτσάκι του, μὲ τὴν νυκτικιά του, μέσα στὸ σαλόνι.

— Πρόσεξε, μπαμπᾶ, ἐκεῖ μέσα ὄρνε!

— Ποιὸς ὄρνε; ἐρῶ ἄ ὁ πατέρας, ἐνθὸ σηκώνει τὴν κόρη τῆς στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ πρῶτα ἀπ’ ὅλα, πές μου, τί κάνεις αὐτοῦ;

— Φυλάω τὸν κλέφτη νὰ μὴ φύγῃ, ἀπαντᾷ ἀφελίστατα ἡ Φανὴ.

Τρέβει τὰ μάτια τοῦ μπαμπᾶς διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ὄνειρεύεται, τρεβᾷ ἓνα σπέρτο ὕστερα καὶ ἀνάβει τὴν μεγάλην λάμπα.

“Αἱ! τί ὠραῖο φῶς! Οὔτε ἡ πορὰ μὴ γωνίτσα δὲν μένει σκοτεινὴ!

Ἡ Φανὴ, ἡσυχὴ τώρα, διότι τὴν προστατεύουν τὰ χέρια τοῦ πατέρα τῆς, διηγεῖται πῶς ἐξυπνήσῃ, πῶς ἐτρέμαζε ἀπὸ τὸν δυνατό κτύπο που ἤκουσε, πῶς ἐσηκώθη διὰ νὰ προσφύξῃ ἀπὸ τὸν λωποδύτην τὰ χρήματά τοῦ πατέρα τῆς.

— Μά, τὸ βλέπεις πολὺ καλὰ, λέγει ὁ μπαμπᾶς, δὲν εἶνε ἐδῶ κανένας λωποδύτης.

— “Ὁ! μπαμπᾶ, τὸ ξέρω πολὺ καλά, δὲν ἠμπόρεσε νὰ βγῇ ἀπ’ ἐδῶ!

Ψάχνουν νὰ εὐρὺν αὐτὸν τὸν λωποδύτη, ποῦ δὲν ἐννοεῖ νὰ παρουσιασθῇ. Κυττάζουν ἐδῶ, κυττάζουν ἐκεῖ, κάμουν τὸν γύρο τοῦ σαλονιοῦ, ἀλλὰ τίποτε. Φθάνουν ἐπὶ τέλους κοντὰ στὸ βιολοντσέλλο, ἓνα μεγάλο ὄργανο μὲ τέσσαρες χορδές.

Ἀρχίζει τότε τὰ γέλια ἡ Φανὴ, καὶ μετ’ ὀλίγον ξεκαρδίζεται στὰ γέλια καὶ ὁ πατέρας τῆς.

Ὁ φοβερὸς κρότος που ἐξυπνήσῃ τὴν μικροῦλά μας ἦτον ἀπὸ μιὰ χορδὴ τοῦ βιολοντσέλλου που ἦτο τεντωμένη κ’ ἐξῆφρα ἔσπασε.

Φύτικα οὔτε ἔχνος λωποδύτου δὲν ὑπῆρχε, ἀλλὰ ὁ μπαμπᾶς τῆς Φανῆς θὰ διατηρήσῃ παντοτενὰ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ θάρρους, τὸ ὅποιον ἐδείξεν εἰς ἡλικίαν δέκα ἐτῶν ἡ μικρὴ τῆς κόρη.

ΚΑΙ ὁ λωποδύτης;

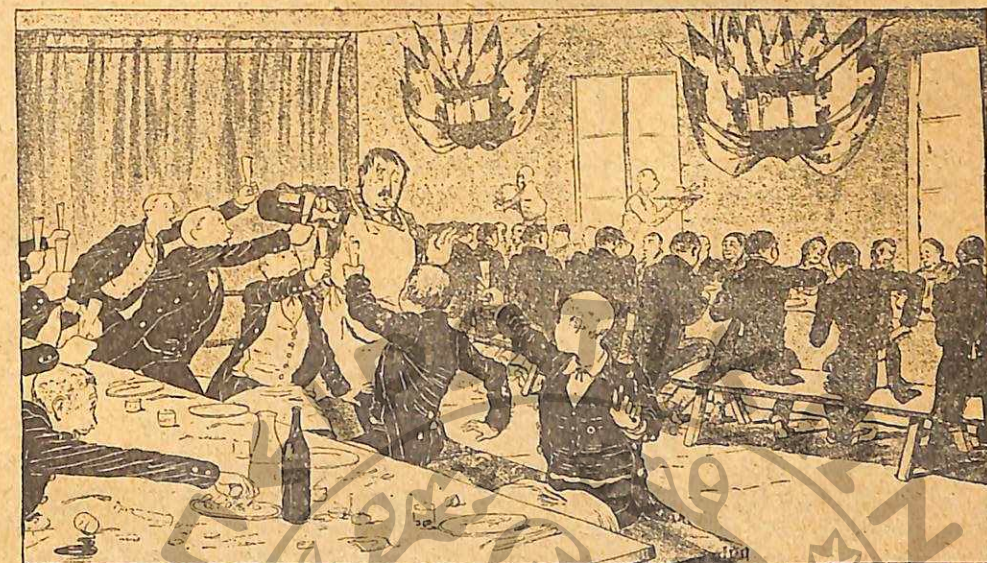
ΤΑ ΕΞΑΦΝΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

(Τέλος· ὅτε σελ. 153)

Οἱ μικροὶ μου ἀνταγωνιστὰ κινδυνεύουν νὰ σχηματίσουν πολὺ κκὴν ἰδέαν διὰ τὸ λυκεῖον τοῦ κ. Ζήνωνος Κανταρίδου, μὲ ὅσα ἤλουσιν διὰ τοὺς τρεῖς ἀδελφούς Βαμβακοπούλους. Ὑποθέτουν ἴσως ὅτι ἡ διευθυνσις τοῦ λυκείου ἐμνευ ἀδ’ ἀπορροῦ εἰς τὰ ἔκτροπα αὐτὰ γιγνώσκει. Πόσον ἀπατῶνται ὅμως!

Ὁ κ. Κανταρίδης, ὁ διευθυντής, ὡς καὶ ὁ κ. Ἰωδίδης, ὁ καλονάγαθος καὶ ἀνεκτικὸς ὑποδιευθυντής, ἐπανειλημμένως εἶχον συσχεθῇ περὶ τοῦ λυπηροῦ τούτου ζητήματος, τὸ ὅποιον ἰδιαιτέρως τοὺς ἐδασάνει.

Μίαν ἡμέραν ὁ ἐπιτηρητής τῆς μελέτης κ. Ἀντώνιος, ἄνθρωπος αὐστηρὸς ἀλλὰ δίκαιος (ὅπως πάντοτε ἡσχρηματίζονται ὅλοι οἱ αὐστηροὶ ἄνθρωποι), ἐπῆγε καὶ ἀνέφερεν εἰς τοὺς σεβαστοὺς προϊσταμένους τοῦ κάποιου νέαν ἀταξίαν τῶν τριῶν λαϊμάργων ἀδελφῶν.

“Τὸ συμπόσιον διεξήχθη περίφημα.” (Σελ. 166, σελ. 6’)

— Τί νὰ κάμωμεν; εἶπε σιγῶν ὁ κ. Κανταρίδης. Νὰ τοὺς ἀπιδάσωμεν καὶ νὰ τοὺς στείλωμεν στὸ σπίτι τῶν. Τὸ ἐσκέφθη. Ἀλλὰ, διὰτ’ ἄλλο μὰς τοὺς ἔφεραν ἐδῶ, παρὰ διὰ νὰ τοὺς διαπαιδαγώγησωμεν καὶ νὰ ἐξελίσσωμεν τὰς κακὰς ἐξέεις τῶν. Καὶ ἐπειτα, οἱ γονεῖς τῶν εἶνε λαμπροὶ ἄνθρωποι, καὶ τοὺς ὑπεραγαποῦν. Φαντασθῆτε, τὸ σκάνδαλον θὰ εἶνε φοβερόν! σκάνδαλον διὰ τὴν οἰκογένειαν, σκάνδαλον διὰ τὸ οἰκοτροπεῖν μας! Ὅλοι θὰ μὰς κατηγορήσωσιν, ὅα μὰς εἰποῦν διὰ μὴς κάμνουν γελοῖους τὰ παιδάκια, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἔχνος παιδαγωγίας εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριόν μας! Εἰμὲθ κ’ εἰς ἀδιέξοδον, φίλοι μου! Τὸ σκέπτομαι, καὶ ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου! Χωρὶς νὰ προσέξωμεν εἰς τὴν ἀκριβεί-

αν τῆς τελευταίας φράσεως (διότι τὸ κρῆνον τοῦ κ. Διευθυντοῦ ἦτο φλακρὸν σὰν αὐγὸ), οἱ κύριοι Ἰωδίδης καὶ Ἀντώνιος ἐπεβεβαίωσαν μὲ μίαν εὐγλωττον χειρονομίαν τῆς δεξιᾶς χειρὸς τῶν, τὴν ὅποιαν ὕψωσαν πρὸς τὸν οὐρανόν, ὅτι δίκαια ἔλεγεν ὁ κ. Κανταρίδης.

Ἡ σύσκεψις τῶν παρατάθη ἐπὶ ὥραν πολλήν. Δὲν ἐμνευ ὅμως ἄγονος. Φαίνεται ὅτι κάποιον λύσις πρῆκτικὴ εὐρέθη, διότι ἓνας οἰκὸτροφος εἶδε τὴν τριανθρίαν ἐκείνην νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ διευθυντήριον μὲ τὰ πρόσωπα γεμάτα ἀπὸ εὐχαρίστησιν ἐτρίβαν καὶ οἱ τρεῖς τὰ χέρια τῶν, ἐνθὸ πονηρὲς σπύθεις ἐπετοῦσαν ἀπὸ τὰ ματογυῶλια τῶν.

Ὁ εὐρυμαθὴς διευθυντής κ. Κανταρίδης, ὁ καλονάγαθος ὑποδιευθυντής κ. Ἰωδίδης, καὶ ὁ αὐστηρὸς ἀλλὰ δίκαιος ἄνθρωπος, ὁ κ. Ἀντώνιος ὁ ἐπιτηρητής, ἐχωρίσθησαν ἀθροῦδες, σὰν συνωμόται. *

Ὅταν οἱ κκ. Ἡρακλῆς, Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς Βαμβακοποῦλοι ἐμαθῶν, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐξετάσεων,

ὅτι ἦσαν καλεσμένοι εἰς τὸ γεῦμα τῶν ἀριστούχων μαθητῶν, ἡ κατάπληξις τῶν ἦτο τόσο μεγάλη καὶ ὑπέρμετρος καὶ ἀπειρος, ὥστε . . . ἐξέχασαν νὰ φάγουν τὸ παρκαμικρὸν ἐπὶ εἰκοσιπέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἐπὶ τέλους, ὁ Ἡρακλῆς συνήλθε πρῶτος.

— Μά, σ’ αὐτὸ τὸ γεῦμα καλοῦνται μόνον ὅσοι παίρνουν ἄριστα καὶ βραβεύονται, ἐτραύλισε. Λάθος λοιπὸν θὰ συμβαίῃ γιὰ μὰς.

— “Ἐτα φαίνεται, ἐπρόσθεσεν ὁ Περικλῆς, συμφωνῶν μὲ τὴν γνώμην τοῦ προκατήσαντος.

— Καὶ τί μὰς μέλει; εἶπεν ὁ Θεμιστοκλῆς μὲ τὴν γνωστὴν του εὐθυκρίσιαν. Μὰς ἐκάλεσαν εἰς τὸ γεῦμα, δὲν εἶν’ ἔτσι; Λοιπὸν, αὐτὸ θὰ εὐχαρι-

θά το μάθη κ' ἐγὼ μόνον ὅταν θά τας ταξινομήσω διὰ τὴν ἐξαχθούνην ἀποτελεσματικά.

Τὰ ἑλὰθα, Πρὸς τῶν Ἀγγέλων, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ νομίζῃ: οἱ ἄταλλαχὴ γίνεται ἀμέσως. Χρειαζόμαστε διατυπώσεις καὶ παρέργεται ἀρκετὸς καιρὸς. Δὲν σὰς το εἶπα καὶ ἄλλοτε;

Νὰ καὶ μία χαριτωμένη ἐπιστολή, ἀπὸ ἐκείνας ποὺ ἀγαπῶ. Τὴν γράφει ἡ Ἀκακία [ΕΕΕ] μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἐπιστολογράφους τοῦ κύκλου μας.

Βεβαίως, Ἰνῶ, εἰς τὸν Βῆλον ἔχω τώρα τὴν μεγαλύτεραν κυκλοφορίαν παρὰ εἰς οἰκονόμους ἄλλων πόλιν τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὰς Ἀθήνας. Καὶ τοῦτο ὀφείλει εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν ἐκεῖ φίλων μου, τῶν Συλλόγων, τῆς Ἀσπίδος τῆς Ἀθηναίας, τοῦ Ζδ-Ζδ, τοῦ Κροτάλου, τοῦ Μερελίου, τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Ταπεινοῦ Γίανσημοῦ, τοῦ Ἰπποκράτους καὶ τῆς Ἀδρας τοῦ Πηλίου τοῦ ... ἀλλὰ ποῖον νὰ πρωτοαναφέρω;

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ του αἰσθηματικά τὸν ἀγαπητὸν μου Μακρολαβίην [ΕΕΕΕ]. ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλε 16 φράγχα χρυσῶν, δι' ὧν ἐνέγραψα εἰς τὴν Διάπλασιν τοῦ 1904 τὰς δύο ὑπόρους μαθητρίας τοῦ ἐν Γάνω Παρθενωγραφίου, συστηθείσας ὑπ' ἀρ. 23 καὶ 24 ὑπὸ τοῦ Δόρου τοῦ Γάνου. Εὐγὲ του!

Μικρὰ Μυστικὰ ἐκθυμοῦν νάνταλλὰ. ἔχουν: ἡ Κάκια μετὰ τὸν Λόρδον Χόπ, Μικρὸν Τρελοῦλαν, Ἀκτινοβόλον Ἀστρον, Μπαρμπα-Λινάρδον καὶ Ἡλιακὴν Ἀκτίνα — ἡ Βαρναβούδα Ὀρφαρὴ μετὰ τὴν Ἀγωνιστὴν Φορῆν, Πτερωτὴν Ταξιδιωτὴν καὶ Νεαρόν Ἰπποκράτη — ὁ Μουσικήτης Ἀπόλλων μετὰ τὴν Ἀθῶν Καρδίαν, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Θεαγέννην, Πάλλουσαν Καρδίαν καὶ Δουλοῦδον τῆς Καρδίας — ἡ Περδύσσα Καρδία μετὰ τὴν Χαροῦμενην Καρδοῦλαν, Ρομαντικὴν Καρδίαν, Ἀθῶν Καρδίαν, Γλυκεῖαν Καρδίαν καὶ Πικραμένην Καρδοῦλαν — ἡ Φαίδιμη μετὰ τὴν Ροδοδάκτυλον Πῶ, Ἀέτιον Ὀρμα Γλυκεῖαν Ματιὰν καὶ Μαρίαν Ἀντοιαρέτταν — ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Λυκαυγῆος μετὰ τὴν Ἀργυρῶν Παρθέλιον, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Διονυσίαδα Πηγήν, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσογίου καὶ Φίλημα τοῦ Κόματος — ἡ Δωδώνη μετὰ τὸν Ζακυνθινὸν Ἀεράκι, Κεκλαμιάν, Κόκκινον Κρίνον, Ἀνθος τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἐριθρόν Προσωπεῖον — ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσογίου μετὰ τὴν Δωδώνην, Ἀταβύριον Ρόδον, Δουλοῦδον τῆς Καρδίας, Ἀέτιον τῆς Ἐρημον καὶ Ζαπτιδα — ἡ Μικρὰ Βολιωτοπούλα μετὰ τὴν Μυροβόλον Χαραυγὴν, Ἀμυλιαν Χῶβ καὶ Ἐνθυμοῦ — τὸ Ἐνδοξον Μεσογίου μετὰ τὸν Ταπεινὸν Γίανσημο, Ζδ-Ζδ, Νοστήν Ρομφαίαν καὶ Δορὸν τοῦ Κάμπου — ὁ Ἀπαστράπτον Μαρδύαν μετὰ τὴν Πικραμένην Καρδοῦλαν, Φίλημα Σκίως καὶ Θυμωμένον Κόρωπα — ὁ Ὀλύμπιος Ἀγὼν μετὰ τὴν Ἀμαρυνθίδα — ὁ Τόλλιος Ὀστούλλιος μετὰ τὴν Ἀργυρῶν Παρθέλιον, Νόμην τοῦ Πυδῆ καὶ Ἑλληνικὸν Ἑδάφον — ἡ Δωρὶς Παρθέλιος μετὰ τὴν Μυροβόλον Χαραυγὴν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Πτερωτῆσαν Καρδίαν (ἐννοεῖται! ἡ ἐρῶ ης δὲς περιττὴ γράφει μου λοιπὸν κάπου κάπου) Δόρον τοῦ Γάνου (ὁ ὁποῖος, μοῦ ἀναγγέλλει τὴν εἰς Κωνσταντίνου Ἀριῆν του δι' ἐνὸς ὥρατου δελταρίου) Νεαρόν Ἰπποκράτη (Σῆμα ἔστειλε) Μυροβόλον Χαραυγὴν (ὁ ὁποῖος εὐρίσκει, τὰς τῶρα εἰς Βῆλον καὶ εἰς κατασκευασμένην ἀπὸ τῶν περιποιήσεων τῶν ἐκεῖ συνδρομητρῶν μου, ἀλλὰ καὶ ἐκείναι πολλὰ καλὰ μοῦ γράφουν περὶ αὐτῆς) Φαίδιμη, Ἐλεφάνθρα (ἔχει καλῶς) Φίλημα Σκίως (ἡ μετάφρασίς σου

ἐλήφθη πρώτη-πρώτη) Δωδώνη, Ἐρυθρόν Προσωπεῖον (ἔστειλε) Ἀγγέλον τῆς Νίκης ([Ε] διὰ τὴν ὥρατον ἐπιστολήν, εἰς ἐπερὶ δὲ νὰ σε βεβαιώσω πόσον ἔχεις δίκαιον) Τηλέμαχον (ἔλαβε κ' εὐχαριστῶ) Δημ. Χ. Ζωὴν (ἔστειλε) Ἀδραν τοῦ Πηλίου (δύσασαι νὰ στέλλῃς ὁῦμαινικὰ γραμματόσημα τοῦ ἑσπερικοῦ, πέντε γοῖσια διὰ καθὲς φράγχα) Ἀπαστράπτον Μαρδύαν, Κόκκινον Κρίνον ([ΕΕ] ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις, καὶ μὲ μεγάλην του εὐχαρίστησιν θὰ μᾶλλον ἐντυπώσει σὰς, ἂν ἡ Νέα Σκηὴν θὰ παῖξῃ τὸν Ὀλύμπου του καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει περιμένει τὸ πρόγραμμα τοῦ τοῦ ὑπόγειου) Ἀσπερδέντα Ὀρφαρὸν ([Ε] διὰ τὴν ὥρατον εἰκονογραφημένην ἐπιστολήν, δὲν πιστεύω ὅμως νὰ γίνεται αὐτὸ που λέγεις εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἴσως ἴσα ὅταν μὴ ἐπιστολὴ συνδυεῖται ἀπὸ ἐπιταγὴν, τότε εἶνε ἀπρὸς στέλναι, διότι... δὲν ὑπάρχει ὑπόνοια οὐ περιέχει χρήματα) Ναπολέοντα Πρωτόν (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, ὅταν ἐπῇλθῃ «κάλυμα ἀπρόοπτον», δὲν εἰμπορῶ νὰ σε εἶπω ψεύστην, πῶς!) Α. Α. Χ. (εἶδες βιβλία ὅτι εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον σου ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμον Λυκαυγῆς; ὥστε ἡ προσθήκη ἦλθεν ἀργά) Ὀλύμπιον Ἀγῶνα (ἔστειλε) τί κατὰστασις! πρέπει νὰ αναφερῇ εἰς τὸν διευθυντὴν) Λεωμυριάτικον Πηλόν (σὺ νὰ τας καταγγέλλῃς, κ' ἐγὼ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ κρίνω ἂν πρόκειται περὶ κλοπῆς ἢ ἀπλῆς συμπτώσεως) Μαρίαν τῶν Μεδίκων (Σῆμα ἔστειλε) γράφει μοῦ τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε αὐτὸ, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ το ἐγκρίνω ἐκ νέου) Ἀσπρὴν Πασχαλιὰν (ἐρίλησα ἐκ μέρους σου τὴν μικρὰν Κίκην, ἡ ὁποία σου στέλλει χίλια φλάκια) Πάνον Γαλιάνην (λοιπὸν, καλὸ καλοκαίρι πλέον!) Πηλὸν τῆς Αἰγύπτου (κατενοουσιζόμενον μετὰ τὸ Σῆμα) δυσχετέστερα αὐτὰ που προτείνει) Παρὰ τὴν Ἀδρονιστὴν ([Ε] διὰ τὴν ὥρατον ἐπιστολήν, ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ) Ἑλληνόπαιδα (ἔστω κάποτε ὅμως ἡ συντομία εἶνε πολὺ εὐχρηστοτέρα) Κοπερὸν Σπαθὶ (εὐρε, ἔκαμες πολὺ καλὰ καὶ πρέπει νὰ ἐγνωμοσύνη τὴν Μέλω, διότι δὲν σε ἄρισε νὰ ἐβγῃς ἐξω) [Ε] τὸ Ἐβσημον αὐτὸ τῆς το ὀφείλει) Ἐργατικὸν Μυρμηκα (ἀχ, αὐτὴ ἡ βροχή, τί ὥρατον ἐκδρομὴν ἐπαταίωσεν) Δωρὶδα Παρθέλιον (ποῦ περὶ τῶρα τὸσον ὥρατα μετὰ τὴν Μυροβόλον Χαραυγὴν) Αἰγυπτιακὸν Φοῖνικα (ἔστειλε) Ἐνθυρόν τοῦ Παραδείσου (ἀκριβῶς ἡ Ἰς) Κυριακὴ θὰ δημοσιεύῃ τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου) Μαγευτικὸν Δάσος, Ἀρροτικὴν Χάριτ, Ἡμερῶν τοῦ Φωτός (δὲν ἀρριβῶμαι δι' αὐτὸν διεκρίθη εἰς τὴν γυμνασικὴν) Ζδ Ζδ ([Ε] διὰ τὴν ὥρατον ἐπιστολήν) Ἀσπίδα τῆς Ἀθηναίας ([Ε] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, τὰς καλλιτέρας μου εὐχὰς διὰ τὰ γεωμετρικά σου) Ταπεινὸν Γίανσημο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9ην Μαΐου θάπαντῶμαι εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λίξις λεπτα 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὴ λεπτα 5 μόνον) Ἐκ τῆς 10 λίξις, δηλαδὴ καὶ αὐτὸς διὰ τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λίξις.)

Αναχωρήσαντες ἐκ Βόλου ἀποχωρετοῦμεν ἀπὸ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ τὰ μέλη τῆς «Ἐνώσεως». — Ἀδρα τοῦ Πηλίου, Πρίγκιψ τῆς Ἑπταλόφου. (Δ, 56)

Εὐχαριστοῦμεν ἐκκαθάρως τὸ συγχαρὸν ἡμῶν Ταπεινὸν Γίανσημο. — Βασιλίσσα τῶν Κυμάτων, Ἡλιακὴ Ἀκτίς, Μικρὰ Βολιωτοπούλα, Ἀρροαντικὴ Ἐκστρατεία. (Δ, 57)

Ζητῶ ἀπὸ τὸ Δουλοῦδον τῆς Καρδίας τὴν διεύθυνσιν του πρὸς ἀλληλογραφίαν. — Ζδ-Ζδ. (Δ, 58)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὧν δέχεται μέχρι τῆς 23 Ἰουνίου
Οὐ γὰρ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διὸν νὰ γράψω τὰς λύσεις των οἱ διανοητοῦμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰαννουῦ μας εἰς φανίλλους, ὧν ἑκάστη περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

215. Αεξιγρίφος

Ζῶν τι θάποτελῃς,
Εἰς ἀπαγορευτικὸν
Ἄλλο ζῶν ἂν προσθέσῃς
Κατοικίδιον, κατὸν.

Ἐστὶν ὑπὸ Γεωργίου Σ. Πηλεῖ

216. Στοιχειώδης μετὰ Τονογρίφου

Μὲ κεφάλι, ποταμὸς
Καὶ ἰδὲ στὴ Γεωγραφία.
Ἄν ἀποκερλιθῶ
Καὶ ἂν ὀζυτονισθῶ,
Εἶμαι πολὺς στὴν Τουρκία.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μαύρου Ἀέτιου

217. Ἀναγραμματισμός

Μεγάλου κράτους κάτοικος κινεῖ τὰ γράμματα
Καὶ φήμην αἰφνης ἱατροῦ λαμβάνει ἀρχαιοτάτου.

Ἐστὶν ὑπὸ Ἑλένης Κ. Σκλαβῶ

218. Ἀένημα

Πρασίνη εἶμαι πεδίον
Καὶ θέρους καὶ χερμῶνος
Καὶ δὴ πεδὶον κραταῖου
Πλὴν αἰμαμάτου ἀγῶνος,
Ὅπου κτυπῶνται ὀρμητικῶς
Καὶ μ' ἐλιγμούς ποικίλους
Ἐγθροὶ δεινοί, πλὴν ὅμοιοι
Τελείως πρὸς ἀλλήλους.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κροτάλου

219. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κατὰ εὐθεῖαν
* + * = Μέλος τοῦ σώματος
* * + * * = Πέρας βασιλέως
* * * + * * * = Νήσος τῆς Ἑλλάδος
* * * * + * * * * = Αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἀθῶν Καρδίας

220. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 2 8 = Συγχαρεῖς.
2 3 8 5 6 = Ὑλικόν.
3 1 1 2 8 = Ἡρώς.
4 2 5 1 6 8 = Ἐκτασις γῆς.
5 6 7 2 8 = Θεός.
6 3 1 2 8 = Δὲν εἶνε ὕλικόν.
7 6 3 8 = Μέσον μεταφορᾶς.
8 4 3 1 2 8 = Ζῶν.

Ἐστὶν ὑπὸ Ἑμῶν, Τολκοπούλου

221. Ἐρώτησις

Ποία εἶνε ἡ λέξις ἐκείνη, ἡ ὁποία, μετὰ Ν ὀρῇ τὸν γεωργόν μετὰ Π τὸν μεταφέρει, μετὰ Β τὸν δουλεύει, μετὰ Ρ κάποτε τὸν ἐμποδίζει, καὶ μετὰ Χ πάντοτε τὸν τρέφει;

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Πτερωτῆσαν Καρδίας

222. Μαγικὴ εἰκὼν ἀνεῖ εἰκόνας

Ὁ Τάκης καὶ ὁ Τοῦδ' περιπατοῦν εἰς τὸν κήπον. Ὁ Τάκης κρατεῖ ἕνα μύλον, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν φασά ἀρκῶν, ὁ μύλος δὲν γυρίζει. Τὸ εἰς τὸ Τάκης τοῦ λέγει: — Τοῦδ', φῶς μετὰ τὸ στέμα τὸ μύλο σου, νὰ γέσῃ. — Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφασε νὰ τελεσθῇ, καὶ ὁ Τοῦδ' βάζει τὴς φωνῆς καὶ τρέχει εἰς τὸ σπίτι. Τί πράγμα ἔκαμε τὸν Τοῦδ' νὰ φοβῇ;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Γίανσημο

223. Τριπλὴ ἀνδροστιχίς

Τάχικα γράμματα τῶν χρησιμοποιῶν λέξεων ἀποκρίνουν συνεπὶ συνέχῃ, τὰ μεσαιά μετρον καὶ τὰ τελευταῖα πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς:

1 Ἀρχαία πόλις τῆς Μακεδονίας. 2, Ἀρχαῖος μοναχὸς. 3, Χαρακτηρισμὸς μυθολογικός. 4, Θεός. 5, Φυτὸν ἐσώδιμον.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀσπρὸν Πρωτόν

224. Γρίφος

ὦν
Εἰς 1

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Βενθροῦ Γάνου